

Sygn. akt: II AKa 53/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący :	SSA Michał Marzec
	SSA Iwona Hyla (spr.) SSO del. Karina Maksym
Protokolant :	Magdalena Bauer

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Cieszynie Jarosława Górki**

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku sprawy

D. S. s. L. i I.

ur. (...) w I.

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 30 września 2016 roku, sygn. akt III K 182/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych oraz opłatę za II instancję w wysokości 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych.

SSO del. Karina Maksym SSA Michał Marzec SSA Iwona Hyla

Sygn. akt II AKa 53/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej wyrokiem z dnia 30 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 182/15 uznał **oskarżoną D. S.** za winną popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 6 listopada 2011 r. w B. w woj. (...), działając jako pośrednik kredytowy, w celu uzyskania pożyczki gotówkowej w (...), o którą wystąpił G. C., a także korzyści majątkowej dla siebie, podrobiła dokument „zgoda współmałżonka”, podpisując go jako B. C. a następnie użyła go jako autentyczny bez wiedzy i zgody pożyczkobiorcy, dołączając do dokumentów związanych z umową gotówkową nr (...), za co na mocy art. 297 § 1 k.k. w

zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k., Sąd Okręgowy skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych. Następnie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed 30 czerwca 2015 r., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres lat 4 tytułem próby i obciążono oskarżoną kosztami sądowymi w całości.

Apelację wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiającej się w wybiórczej ocenie materiału dowodowego i skoncentrowaniu rozważań sądu I instancji na dowodach niekorzystnych dla oskarżonej z jednoczesnym pominięciem dowodów dla niej korzystnych, co z kolei znalazło wyraz w uzasadnieniu wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej D. S. od czynu zarzucanego aktem oskarżenia, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała, a postawione w niej zarzuty okazały się bezzasadne.

Bardzo lakoniczny w swej treści środek odwoławczy miał wyjątkowo polemiczny charakter i nie zawierał w istocie jakiegokolwiek rzeczowej argumentacji mogącej skutecznie podważyć trafność wydanego w sprawie wyroku. Sprowadzał się on w efekcie do ponownego przedstawienia stanowiska oskarżonej, tożsamego z tym, jakie prezentowała w toku procesu oraz do prób wykazania, że sąd I instancji nie był w stanie jednoznacznie i szczegółowo ustalić, na czym polegało zachowanie oskarżonej. Skarżący usiłował nadto bezskutecznie wykazać, że po stronie oskarżonej D. S. nie istniał jakikolwiek motyw, dla którego miałyby ona podrobić podpis B. C. na dokumencie złożonym w banku w sytuacji, kiedy oskarżona uzyskała od G. C. oświadczenie o wyrażeniu zgody przez jego małżonkę na zawarcie umowy kredytowej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie skrupulatnie i kompleksowo, dokonał analizy materiału dowodowego w sposób wnikliwy, a jej wyniki przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zgodnie z wymogami stawianymi przez ustawodawcę w treści art. 424 k.p.k., zaś ustalenia faktyczne poczynione przez ten sąd są prawidłowe i znajdują pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Postępowanie dowodowe w ramach przewodu sądowego zostało przeprowadzone starannie i wolne jest od braków i uchybień proceduralnych, zaś podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nie doszło zatem w żadnym razie do obrazę przepisów prawa procesowego, wskazanych w zarzucie apelacji.

Pozbawione racji są w związku z tym argumenty zawarte w środku odwoławczym, a dotyczące naruszenia wskazanych tam przepisów prawa procesowego, które w konsekwencji miały spowodować błędne ustalenia faktyczne dotyczące sprawstwa i zawinienia oskarżonej D. S.. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego, w tym zwłaszcza ocena opinii biegłego z dziedziny badania pisma, jest trafna i podkreślić trzeba, że nie ujawniły się żadne tego rodzaju okoliczności, które wskazywałyby na potrzebę innego spojrzenia na ostateczne wnioski wynikające z opinii, jak również z zeznań świadków B. i G. C.. Otóż biegły dokonał porównania kwestionowanego podpisu z próbkami pisma ręcznego osób uczestniczących w podpisywaniu umowy pożyczki gotówkowej, a więc G. C., M. M., D. S. oraz nieobecnej wówczas w banku B. C., a także pracowników banku, tj. E. T. i K. G.. Zdaniem biegłego, którą to opinię słusznie podzielił także sąd I instancji, materiał w postaci pobranych próbek pisma pozwolił na sformułowanie kategoriycznych wniosków co do tego, że kwestionowany podpis nakreślony został przez oskarżoną D. S.. Skarżący w

środku odwoławczym nie dostarczył jakichkolwiek argumentów mogących powodować konieczność odmiennej oceny tego dowodu przez sąd odwoławczy. Kwestia ta zresztą nie została w ogóle poruszona przez autora apelacji. W tym kontekście, skoro nie podważono skutecznie głównego dowodu świadczącego o sprawstwie oskarżonej, przywoływanie innych argumentów, niezwiązanych z meritum sprawy, jawi się wyłącznie jako polemika z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, jakich dokonał Sąd Okręgowy m.in. w oparciu o opinię biegłego z dziedziny grafologii.

Bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje, że sąd I instancji nie ustalił szczegółowo jaki dokładnie przebieg miało inkryminowane zdarzenie, tj. w którym dokładnie momencie doszło do podrobienia dokumentu i z czyjej inicjatywy. Najważniejsze dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było, że to oskarżona podpisała na dokumencie podrobionym, pośredniczyła w zawarciu umowy kredytowej, miała dostęp do dokumentacji składanej w banku i w dniu zawarcia umowy kredytowej towarzyszyła G. C. w siedzibie (...) Bank S.A. Istotne jest także i to – co podkreśla sąd I instancji – że warunkiem udzielenia pożyczki było złożenie oświadczenia o zgodzie współmałżonka na zawarcie umowy. Żona G. C., B. C., nie była wtajemniczona w porozumienie z braćmi M., stąd zrozumiałe jest, że takiej zgody nie mogła udzielić. Początkowo w dokumentacji kredytowej, w momencie jej przygotowania i składania w banku, znalazł się wprawdzie dokument w postaci oświadczenia G. C., poświadczający, iż jego żona wyraża zgodę na zawarcie umowy pożyczki, lecz już w czasie późniejszym został on zastąpiony „oświadczeniem o zgodzie współmałżonka” podpisanym rzekomo przez B. C., a faktycznie – przez oskarżoną D. S.. Zdecydowanie przy tym wykluczyć trzeba, co też słusznie uczynił Sąd Okręgowy, aby dokument ten podpisany został czy to przez B. C., czy jej męża, skoro w nazwisku tym widnieje błąd w jego pisowni. Podobnie zasadnie wykluczono z kręgu ewentualnych sprawców podrobienia pracownicy banku, o czym świadczą ich zeznania jak i przywoływana już wyżej opinia biegłego. Prawidłowo także dla ustalania sprawstwa oskarżonej przywołany i inny argument, a mianowicie tego samego dnia w siedzibie (...) Bank S.A. G. C. zawarł także umowę o kartę kredytową i przyznanie limitu kredytowego. W dokumentacji tej umowy znajduje się identycznie wyglądające oświadczenie o zgodzie współmałżonka podpisane nazwiskiem B. C., z takim samym błędem – (...). Także i w tym zakresie G. C. korzystał z pomocy D. S., jako pośrednika kredytowego.

Nie jest także prawdą, że sąd I instancji nie ustalił motywu, jakim kierowała się oskarżona podczas dokonywania przestępstwa i nie rozważał nad powodami, dla których miała ona podjąć inkryminowane zachowanie. Na karcie 5 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku sąd meriti wskazuje wprost, że oskarżona jako pośrednik kredytowy była zainteresowana tym, aby (...) Bank S.A. przyznał G. C. pożyczkę gotówkową, a wynikało to z faktu, że jej wynagrodzenie oparte jest na zasadach prowizyjnych.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do podzielenia zarzutów i wniosków apelacji, jak też do działania z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 627 k.p.k., obciążając oskarżonego D. S. wydatkami postępowania odwoławczego w wysokości 20 zł, jak też opłatą za II instancję.

SSO (del) Karina Maksym SSA Michał Marzec SSA Iwona Hyla